

Nỗi Niềm Tháng Tư

Nửa hồn chết lúc phân ly,

Nửa hồn ngóng đợi đến khi quy hồi...

40 năm đếm lịch rơi,
40 năm vẫn chưa vơi nỗi sầu.
Niềm đau vùi xuống mộ sâu,
Sao thời gian chẳng nhiệm màu xóa đi.
40 năm đã đến kỳ?
Giải oan oán hận, những bi thảm đời.
Phương này, lóng ngóng bên trời,
Xót xa quê Mẹ, rã rời hồn tôi.
Đau lòng lắm, Việt Nam ơi!
Biết bao giờ mới quy hồi cố hương?
Anh em? Núm ruột? Không thương?
40 năm đã tỏ tường thực hư?
Ai người thắng bại, hơn thua?
Ai dâng đất biển? Ai chưa thức thời?
Giặc Tàu trấn giữ biển khơi,
Buôn dân, bán nước đời đời ô danh!
Tôi buồn giọt lệ chảy quanh,
Nước thời mặt vận, dân đành vong nô!
Đường về kín lối, mịt mờ,
Nỗi hờn vong quốc bao giờ mới nguôi!

Tôi buồn lệ mãi tuôn rơi,
Bao xương máu đổi nước tôi bây giờ.
Mong ai thức tỉnh đừng chờ,
Đừng sợ, hèn, yếu, ơ thờ như không.
Thà chết bảo vệ non sông,
Mới còn mảnh đất cha ông giữ gìn.
Ngày về quê hương đẹp xinh,
Anh em, núm ruột, thăm tình đoàn viên...
Nửa hồn đã chết phục sinh,
Nửa hồn chờ đợi hồi quy quê nhà.
Việt Nam một cõi của ta!

Nguyễn P. Thúy, 30/4/2015

